

Arrest

nr. 253 575 van 28 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 7 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS *loco* advocaat C. DESENFANS, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen 2019 België is binnengekomen op 13 september, diende op 17 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 3 september 2014 in Duitsland (Eurodac).

1.2. Op 5 november 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 10 november 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 17/09/2019
Overdracht CGVS: 11/03/2020*

U werd in het Somali gehoord door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna CGVS) op 13 augustus 2020 van 13u38 tot 17u05. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u bijgestaan door een tolk die de Somali taal beheerst. Uw advocaat, meester Mandaka Ngumbu Guy, loco meester Desenfans Christophe, was tijdens het gehele persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en te behoren tot de clan Shekhal, subclan Rer Qudub. U bent geboren op 08 maart 1992, te Mogadishu, Hodan district. Tijdens de burgeroorlog in Somalië vluchtte u met uw familie naar Badhaadhe in Lower Juba. U groeide er op en ging er naar de koranschool. In 2008 keerde u met uw familie terug naar Mogadishu, waar u zich vestigde in het Hodan district, sub-wijk Kassa Bal Balaare (KBB). In 2009 werkte u eens als een waterverkoper, waarbij u water verkocht vanop een handkar. In maart 2009 huwde u met uw nicht langs vaderszijde, H.A.A. Jullie hadden samen 1 dochter S.A.M., die werd geboren in januari 2010. In 2010 en 2011, hielp u uw vader in constructie met het renoveren en schilderen van huizen. In februari of maart 2012, kwam u via uw buurman en vriend D.Y.A. voor het eerst in contact met alcohol. Ongeveer tien dagen nadat u voor het eerst alcohol gebruikte, begon u het ook te verkopen in Mogadishu, in de wijken Sey Piano en Taleh. Eind maart, begin april 2012, minder dan een maand nadat u alcohol begon te drinken, kwam uw familie te weten dat u alcohol gebruikte omdat u steeds vaker dronken thuis kwam. Ze vroegen u om ermee te stoppen, en dreigden de politie te verwittigen als u niet stopte met drinken. U zei daarop tegen uw vader dat hij zich niet met uw leven moest moeien en dat u met uw vrouw en dochter zou verhuizen. Hierop escaleerde de discussie met uw vader en oudere broer Ahmed tot een fysiek gevecht. Uw vader zei dat hij uw vrouw terug zou sturen naar haar familie. Na de discussie ging u naar het huis van uw vriend en kwam die nacht niet meer thuis. Ook de nacht erna kwam u niet thuis, en verkocht u alcohol. De nacht daarna kwam u in het geniep naar huis om uw vrouw en dochter te zien, uw broer en zus wouden u het huis niet binnenlaten en waarschuwden u dat de politie werd geïnformeerd en u zou arresteren. Op een nacht, in april 2012 werd u in de wijk Sey Piano gearresteerd door twee mannen van Al Shabaab, die deden alsof ze alcohol van u wouden kopen. U werd onder schot in een auto gestopt, geblinddoekt en ontvoerd. Dezelfde avond werd u opgesloten in een huis, waar u de nacht doorbracht. De volgende dag werd u voor een Al Shabaab tribunaal van 4 oudere mannen geleid. Ze beschuldigden u van alcohol verkoop en veroordeelden u ter dood. Hierna werd u opnieuw geblinddoekt en opgesloten in een kamer. Na 9 dagen in de Al Shabaab gevangenis te verblijven, slaagde u erin te ontsnappen. U rende tot Bal'ad, waar u een auto huurde die u naar Beledweyne bracht. Van Beledweyne reisde u verder naar Goldogob, in Mudug provincie, bij de grens met Ethiopië, waar uw oom A. woonde. U besloot om uw vrouw en dochter over te brengen naar Goldogob en daar een nieuw leven te starten en te stoppen met alcohol. Uw oom was echter op de hoogte van uw alcoholprobleem en weigerde u te helpen. Toen u op straat in Goldogob hoorde over de mogelijkheid om met smokkelaars naar Europa te reizen via Galadi in Ethiopië, besloot u om met een smokkelaar naar Ethiopië door te reizen.

Via Ethiopië, Soedan, en Libië reisde u per boot naar Italië, waar u in 2014 aankwam. Om uw reis van Libië naar Europa van 8000 euro te bekostigen, had uw moeder al haar juwelen verkocht en geld verzameld bij uw clan. Van Italië reisde u verder naar Duitsland waar u ongeveer in juli 2014 aankwam en een eerste verzoek tot internationale bescherming indiende op 03 september 2014. In 2015, toen u in Duitsland was, werd u door uw vader gecontacteerd vanuit Mogadishu met de vraag om u te scheiden van uw echtgenote H.A.A., omdat u volgens hen als alcohol gebruiker het niet waard bent om getrouwd te zijn. Ze deelden u toen ook het nieuws mee dat uw moeder en uw dochter S.A.M. op 15 februari 2015 overleden omdat ze door kogels geraakt werden in een kruisvuur. U kent echter niet de precieze omstandigheden van hun overlijden. Op 16 februari 2018 werd uw verzoek tot internationale bescherming in Duitsland afgewezen. In september 2019 verliet u Duitsland en besloot u naar België te reizen. Op 13 september 2019 kwam u aan in België en diende een verzoek tot internationale bescherming in op 17 september 2019.

U legde geen documenten neer ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De reden is dat geen geloof wordt gehecht aan uw relaas dat aan de basis zou liggen van uw vrees voor vervolging en dat de situatie in Mogadishu geen toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigt.

U verklaarde uw herkomstland te zijn ontvlucht vanwege vervolging door Al Shabaab omdat u in Mogadishu alcohol verkocht, wat in Somalië verboden is, en waarvoor Al Shabaab u de doodstraf heeft opgelegd.

Uit uw verklaringen blijkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u door Al Shabaab vervolgd zou worden omwille van uw activiteiten met het verkopen van alcohol.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd door de grove verschillen en lacunes met uw verklaringen die u bij de Duitse asielinstanties aflegde tijdens uw asielprocedure aldaar tussen 03 september 2014 en 16 februari 2018.

Uit de gegevens van uw Duitse asioldossier (met nummer (...)), blijkt ten eerste dat de kern van uw asielrelaas dat u heeft verteld in Duitsland frappant verschillend is van uw relaas bij de Belgische asielinstanties. In Duitsland verklaarde u dat u werkte als autowasser toen u werd benaderd door Al Shabaab leden op 21 november 2011. U werd samen met drie andere jongens, waarmee u die dag samen aan het werken was, meegenomen door Al Shabaab militieleden en geblinddoekt met een pick-up weggebracht naar een trainingskamp in een bebost gebied op 40 minuten buiten Mogadishu. Daar werd u vervolgens 9 dagen vastgehouden (gehoorverslag Duitsland op 20/09/2016, p. 2). In het trainingskamp van Al Shabaab werd er gepredikt dat u voor Al Shabaab zou moeten strijden, en indien u het trainingskamp zou verlaten, zou u worden vervolgd en gedood. U maakte duidelijk aan Al Shabaab dat u niet voor hen wou strijden, en u besloot te vluchten. Zodra u de kans zag, rende u weg. Toen u aan een weg aankwam, hield u een auto tegen waarmee u terugreed naar Mogadishu. Terug in Mogadishu vertelde u uw moeder wat er was gebeurd. Daarop zei uw moeder dat u beter binnen kon blijven. Toen u in de buurt van uw huis was, kwamen twee mannen naar u thuis en vroegen waar uw was. Uw moeder zei dat ze het niet wist. Hierna raadde uw moeder u aan om bij een vriend te overnachten. Toen u onderweg was met de taxi naar uw vriend, werd uw taxi beschoten. De chauffeur was dood, en u had verwondingen, maar ging niet naar een arts. U was in schok. U hebt uw de wonde op uw hoofd toegedekt met een sjaal, en bent te voet naar uw vriend verder gegaan (gehoorverslag Duitsland p. 3). Uiteindelijk verliet u Mogadishu op 1 januari 2013 (gehoorverslag Duitsland p. 4).

Het bovenstaande verhaal dat u in Duitsland vertelde, verschilt op manifeste wijze van het verhaal dat u op het CGVS hebt verteld. Zo is ten eerste de aanleiding van uw problemen met Al Shabaab compleet verschillend. Zo verklaart u op het CGVS dat u door Al Shabaab werd ontvoerd omdat u zogenaamd alcohol aan hen had proberen verkopen (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, hierna NPO, p. 15). In Duitsland hebt u echter met geen woord gerept over uw vermeende alcohol verbruik, noch dat u alcohol verkocht, laat staan dat Al Shabaab u had ontvoerd omdat u had geprobeerd hen alcohol te verkopen. Ten tweede situeert u de problemen met Al Shabaab in Duitsland in een heel andere periode dan de alcoholproblemen en de ontvoering door Al Shabaab op het CGVS. In Duitsland verklaarde u immers dat Al Shabaab u ontvoerde op 21 november 2011 (gehoorverslag Duitsland p. 2), terwijl u op het CGVS verklaarde dat u door Al Shabaab werd meegenomen in april 2012 (NPO p. 14). Niet alleen is de tijdssituering van uw problemen met Al Shabaab compleet anders, ze is op het CGVS ook uiterst vaag. U kan enkel aangeven dat uw alcoholproblemen begonnen in 2012, en u weet niet zeker of het de 1e, 2e of de 3e maand was (NPO p. 14,16). Over uw arrestatie door Al Shabaab verklaart u op het CGVS dat het "op een nacht was", maar ook daar geeft u geen preciezere tijdsaanduiding (NPO p. 14). Hoewel het op zich geen vereiste is om de exacte datum van de Al Shabaab arrestatie te herinneren, en hoewel het herinneren van precieze data over tijd wel wat moeilijker wordt, is het uiterst opmerkelijk dat u enerzijds in Duitsland wel een precieze datum kon aangeven – die overigens heel ver uiteen ligt met uw tijdssituering op het CGVS - en anderzijds dat u wel nog precies weet dat u 9 dagen in het Al Shabaab kamp zou hebben verbleven.

Overigens, wat betreft uw verklaringen over uw verblijf in het Al Shabaab-kamp zijn de tegenstrijdigheden ook hier zo opmerkelijk, dat ze verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen. Zo verklaart u in Duitsland dat u in het Al Shabaab kamp werd vastgehouden samen met andere gevangenen en dat jullie werden voorbereid om strijders te worden voor Al Shabaab (gehoorverslag Duitsland p. 3). Op het CGVS vertelt u echter niets over deze poging tot gedwongen rekrutering. Echter, verklaart u dat u in het Al Shabaab bastion werd veroordeeld tot de dood om dat u alcohol had proberen te verkopen (NPO p. 15). Het is weinig aannemelijk dat, indien de ter door veroordeling door Al Shabaab werkelijk had plaatsgevonden, u hierover niets zou verteld hebben bij de Duitse asielinstanties. Dit is namelijk een cruciaal onderdeel van uw beweerde vervolging. Het feit dat u dit tijdens uw interview in Duitsland dan ook niet vermeldde, ondergraaft verder de geloofwaardigheid ervan. Tot slot is ook de nasleep van uw vermeende vlucht uit het Al Shabaab-kamp totaal verschillend in uw verklaringen voor de Duitse asielinstanties en op het CGVS. Zo vertelde u in Duitsland dat u na uw ontsnapping uit het Al Shabaab kamp, terug zou zijn gegaan naar uw familie in Mogadishu, waar Al Shabaab u vervolgens meerdere malen bij u thuis kwam zoeken, en u zelfs zouden beschoten hebben in een taxi. Op het CGVS vertelt u daarentegen dat u rechtstreeks van het Al Shabaab-kamp naar Bal'ad vluchtte, en vervolgens via Beledweyne naar Goldogob waar u heil zocht bij uw oom A. en keerde u niet meer terug naar Mogadishu (NPO p. 15, 20). Bovenstaande veelvuldige en frappante tegenstrijdigheden betreffende de kern van uw asielrelaas ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt bovendien verder ernstig aangetast door de immer wisselende verklaringen die u aflegt in verband met uw persoonlijke achtergrond. Immers, is niet alleen de kern van uw asielrelaas verschillend ten opzicht van uw verklaringen in Duitsland, ook uw verklaringen met betrekking tot uw persoonsgegevens, uw beroep in Somalië en uw familie komen niet overeen met de informatie die u bij de Belgische asielinstanties vertelde.

Ten eerste is het ten minste opmerkelijk te noemen dat u in Duitsland een andere naam hebt opgegeven, namelijk A.S.A., terwijl u voor de Belgische asielinstanties gekend bent als A.M.A. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) en het CGVS verklaart u hierover dat A.s. uw roepnaam is in Somalië, dat vrienden en familie u zo noemen, en dat de twee namen A.s. en A. voor u hetzelfde zijn (NPO p. 6). Dit verklaart echter niet waarom u zich bij de Duitse asielinstanties dan ook niet onder uw officiële naam zou identificeren en lijkt eerder op een doelbewuste misleiding van de respectievelijke asielinstanties. Bovendien legt u ook geen enkel document neer ter staving van uw identiteit.

Ten tweede, legde u in Duitsland andere verklaringen af over uw beroep. Zo verklaarde u in Duitsland dat u de kost won met het wassen van auto's, waarmee u ongeveer 10\$ per dag verdiende. U vertelde er dat uw familie arm was en u en uw vader het gezin onderhielden, waarbij uw vader water verkocht van een kar, en uzelf auto's poetste (gehoorverslag Duitsland, p. 2). Op het CGVS verklaarde u echter dat u water verkocht van een handkar, uw vader hielp in constructie, met het schilderen en renoveren van huizen, en tot slot ook alcohol begon te verkopen. Daarnaast verklaarde u geen andere inkomensbronnen te hebben (NPO p. 9-10). Wanneer u op het CGVS expliciet wordt gevraagd of u ooit auto's waste, antwoordde u stellig dat u nooit auto's hebt gewassen, en dat het in Duitsland misschien werd misbegrepen met het water dat u verkocht van een handkar (NPO p. 10). Deze verklaring overtuigt allerm minst, temeer het volledige gehoorverslag in Duitsland na afloop nog eens volledig aan u werd voorgelezen, en u dus ruimschoots de kans kreeg om dit mogelijk misverstand te corrigeren. Bovendien vermeldde u in Duitsland zowel het water verkopen, als het wassen van auto's. Dat de twee beroepen alsnog zouden verward worden, is dan ook weinig waarschijnlijk.

Ten derde zijn ook uw verklaringen over uw familie niet consistent. Voor de Duitse asielinstanties verklaarde u nog contact te hebben met uw familie zeven maanden voor het interview van 20 september 2016 (gehoorverslag Duitsland p. 4). Dat wil zeggen, dat u in februari 2016 dus nog contact hebt gehad met uw familie. Op het CGVS verklaarde u echter dat u laatst contact had met uw familie in 2015, en dat u ze niet meer contacteerde sinds u het nieuws hoorde dat uw moeder en dochter waren overleden (NPO p. 10, 13). In Duitsland verklaarde u bovendien dat uw moeder, dochter en broer werden doodgeschoten door Al Shabaab (gehoorverslag Duitsland p. 4), terwijl u op het CGVS verklaarde dat al uw broers en zussen nog in leven zijn, en dat enkel uw dochter S.A.M. en uw moeder zijn overleden (NPO p. 11, 13). Tot slot verklaarde u in Duitsland dat de rest van uw familie na de dood van uw moeder naar Kenia vluchtte in 2015, terwijl u op het CGVS verklaart dat u niet weet waar uw broers en zussen zijn momenteel omdat u geen contact met hen heeft, maar dat ze laatst volgens uw weten in Mogadishu verbleven (NPO P. 13). Wanneer u door de protection officer expliciet wordt gevraagd of iemand van uw familie ooit naar Kenia ging, antwoordt u bovendien ontkennend (NPO p. 22).

Bovenstaande aspecten zoals uw naam, beroep, en familie behoren tot de elementaire persoonlijke informatie, waarover ten minste kan verwacht worden dat u er consistente verklaringen over aflegt, zelfs al zitten er enkele jaren tussen de beide verklaringen. Het feit dat u ook hierin tekort schiet, doet dan ook verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u uitdrukkelijk gevraagd of er zaken zouden verschillen van uw verklaringen in Duitsland (NPO p. 5). Hierop antwoordde u enkel u zich niets meer herinnert over uw interview in Duitsland omdat u tijdens het interview in Duitsland dronken zou geweest zijn. U zegt vervolgens dat u denkt daar uw problemen niet goed te hebben uitgelegd, en dat ze opschreven dat u gearresteerd werd door Al Shabaab (NPO p. 5-6). Deze verklaring, dat u tijdens het interview in Duitsland dronken zou geweest zijn, wordt niet geloofwaardig beschouwd en kan niet als verschoningsgrond worden aanvaard voor de tegenstrijdigheden inzake uw asielrelaas en uw persoonlijke achtergrond. Zo werd u aan het begin van het interview in Duitsland uitdrukkelijk gevraagd of u zich in een gezonde staat voelde om het interview af te leggen, waarop u bevestigend antwoordde (gehoorverslag Duitsland p. 1). Bovendien werd ook nergens in het verdere gehoorverslag van Duitsland nota gemaakt, dat u zou uitschijnen onder invloed te zijn. Om achteraf dan ook gemakshalve te beweren dat u tijdens dat volledige interview dronken was en zich er niets meer van herinnert is dan ook niet aannemelijk. Het kan dan ook verwacht worden dat u zowel in Duitsland als in België consistente verklaringen aflegt over de kern van uw asielrelaas, en uw persoonlijke achtergrond. Wanneer u op het CGVS geconfronteerd wordt met de verschillen in uw verhaal in Duitsland en uw verhaal op het CGVS, met name dat u in Duitsland met geen woord hebt gerept over uw zogenaamde alcohol problemen die de kern van uw relaas uitmaken, antwoordt u dat u niet weet of u die dag over alcohol praatte. En dat u veronderstelt dat het omwille van uw alcoholproblemen is dat u niet slaagde in dat interview (NPO p. 21). Dit is echter geen verklaring die de manifeste tegenstrijdigheden kan verschonen. De tegenstrijdigheden raken immers de kern van uw asielrelaas en persoonlijke achtergrond.

Bovenstaande tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen in Duitsland en België doen op fundamentele wijze afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw vermeende vervolging door Al Shabaab. Daarnaast dient er op gewezen te worden dat u voor het CGVS geen geloofwaardige verklaringen aflegde met betrekking tot de alcoholverkoop in Mogadishu, die de beweerdde aanleiding was voor de vervolging door Al Shabaab.

Zo kon u niet aannemelijk maken dat u werkelijk alcohol hebt verkocht in Mogadishu in de periode februari 2012 tot april 2012. Ten eerste maakte u niet concreet hoe u met het hele alcoholgebeuren in contact zou zijn gekomen, met name de reden waarom u alcohol begon te drinken en te verkopen. U verklaarde hierover dat u voor het eerst met alcohol in contact kwam in 2012, maar u weet niet zeker of het de 2e of de 3e maand was. Een vriend en buurman die u leerde kennen nadat u terug naar Mogadishu was verhuisd, verkocht alcohol en moedigde u verschillende keren aan om het te drinken. Daarna vroeg hij u ook om het te verkopen (NPO p. 16). Gevraagd wat de reden was waarom u alcohol begon te drinken, verklaart u dat u niet weet waarom, maar dat het werd aangeraden door uw vriend, en dat u uiteindelijk het begon te drinken. U noemt uw vriend de reden waarom u begon te drinken (NPO p. 17). Het is bijzonder merkwaardig dat u niet kan aangeven welke redenering er door u heen ging om alcohol te beginnen drinken, naast het feit dat "uw vriend u aanmoedigde". U was immers maar al te goed op de hoogte dat alcohol gebruik verboden was (NPO p. 17). Dat u dus zomaar zou beginnen met deze verboden en strafbare activiteit, gewoon omdat uw vriend dit aanraadde, zonder enige interne reflectie of zonder een of ander drukingsmiddel of externe context, komt dan ook weinig doorleefd over.

Ten tweede is weinig aannemelijk dat u naast het eigen gebruik van alcohol ook nog eens alcohol bent gaan verkopen. U verklaart zelf dat het verboden is in Somalië, dat het niet toegestaan wordt volgens de religie (NPO p. 17), dat de politie je kan arresteren, je een conflict kan hebben met jouw familie en dat Al Shabaab je zal doden (NPO p. 18). Dat u überhaupt met deze risicovolle en illegale activiteit zou zijn begonnen, is weinig geloofwaardig, temeer u immers goed op de hoogte was dat deze beroepsactiviteit verboden is. Er kan immers verwacht worden dat u verder op een legale manier in een inkomen voorziet. U verdiende namelijk eerder de kost door het verkopen van water, en het renoveren en schilderen van huizen met uw vader. Dat u zomaar zou overschakelen naar deze illegale inkomensbron, zonder duidelijke reden, en hiermee (naast uw leven) uw relatie met uw familie op het spel zet, is dan ook weinig aannemelijk.

Daarnaast moet worden opgemerkt, dat iemand die werkelijk in deze illegale branche gewerkt zou hebben, u ten minste voorzichtiger zou handelen, wetende welke zware gevolgen eraan kunnen vasthangen als u betrapt wordt en dat Al Shabaab de doodstraf uitspreekt voor alcoholgebruik

(NPO p. 19). Uw werkwijze als alcoholverkoper beschrijft u als volgt: "Hij [uw vriend D.Y.A.] ging met me mee de eerste 3-4 dagen. De klanten kenden hem, ze spraken met hem als ze hem zagen en we verkochten aan hen. Na 3 dagen zei hij, 'nu kan je op jezelf gaan, de klanten kennen je nu'. Vanavond als ik 3 flessen heb, eerst verstop ik de flessen op een plaats. Dan als ik niets bij me heb, wandel ik rond, dan word ik door iemand gevraagd of ik alcohol heb. Dan vraag ik, 'welke soort wil je arak of gindrey?' (...). Dan gaan we akkoord over het geld. Als we akkoord gaan, vraag ik om daar te wachten, als het op een centrale plaats was, met veel licht, dan wacht ik om op een donkere plaats te wachten. Dan ga ik weg om de alcohol te halen (...) Dat is hoe ik verkocht. (NPO p. 18). Gevraagd wie uw klanten waren, antwoordde u "ik weet niet de namen, de clans van de klanten, ik ken ze enkel van hun gezicht. Als ze me zagen, riepen ze mijn naam A.s." (NPO p. 18). Het is opmerkelijk dat uw klanten u kennen onder uw naam 'A.s.', een naam waarover u verklaard hebt dat het uw roepnaam is, en familie en vrienden u hieronder kennen (NPO p. 6). Het is weinig logisch en zelfs risicovol dat u voor het verkopen van een illegaal middel zoals alcohol, geen schuilnaam zou gebruiken. Door uw eigen roepnaam te gebruiken, waaronder al uw vrienden en familie u kennen, bent u namelijk heel makkelijk te identificeren en creëert u extra risico's. Ten tweede verklaart u dat u dan wel niet de namen en clans van uw klanten kent, maar hen kent van hun gezicht (NPO p. 18). Het is dan ook uiterst opvallend dat wanneer u door twee mannen wordt benaderd voor alcohol, die niet uw gebruikelijke klanten zijn, en waarover later zou blijken dat ze Al Shabaab leden zijn, dat u zonder verpinken bevestigt dat u alcohol verkoopt en het voor hen gaat halen (NPO p. 15). Er kan verwacht worden, indien u werkelijk in de branche zat van illegale alcoholverkoop, dat u voorzichtiger zou omgaan met aan wie u alcohol verkoopt, dat u weet wie uw klanten zijn, en ten minste twee keer nadenkt voor u zomaar aan eender wie uw smokkelwaar bovenhaalt. Dat u dit niet hebt gedaan getuigt van een groot gebrek aan doorleefdheid, en tast verder de geloofwaardigheid aan van uw relaas.

Uit voorgaande kan worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u werkelijk in Mogadishu alcohol hebt verkocht, laat staan dat u aannemelijk maakte dat u hierdoor gearresteerd en veroordeeld werd door Al Shabaab.

U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 21 april 2020 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20200421.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen

hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 21 april 2020) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is sinds 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. In Mogadishu gebruikt al-Shabaab, in tegenstelling tot de rurale gebieden, dan ook eerder terreur en politiek geweld. Mogadishu wordt tijdens de verslagperiode getroffen door regelmatige terreuraanslagen (meestal met geïmproviseerde explosieven, IED's) en door doelgerichte aanslagen tegen personen verbonden aan de overheid en tegen veiligheidspersoneel (meestal met vuurwapens of granaten). De meeste gewelddaden in de hoofdstad worden toegeschreven en/of opgeëist door al-Shabaab. De door al-Shabaab geclaimde aanslagen viseren zowel overheidsgebouwen, overheidsfunctionarissen en veiligheidstroepen als restaurants en hotels populair bij regerings- en veiligheidspersoneel. Hierbij vallen soms burgerdoden. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld echter nog steeds als doelgericht. Al-Shabaab stelt zelf dat ze geen burgers viseren als doelwit, maar dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. Door de toegenomen militaire acties in 2019 tegen al-Shabaab in de regio rond de hoofdstad en het opvoeren van de veiligheidsmaatregelen in de stad, daalt het aantal complexe aanslagen met autobommen in de hoofdstad. Het aantal aanslagen met IED's neemt echter toe. Eind december 2019 maakt al-Shabaab met een aanslag op een druk kruispunt naar schatting bijna 100 doden, waaronder burgers. Deze aanslag zet kwaad bloed bij de bevolking die dit toont in een betoging enkele dagen later. Voor de eerste keer verontschuldigt al-Shabaab zich publiekelijk voor de burgerdoden en de geleden materiële schade. De activiteiten van ISS (Islamitische Staat in Irak en de Levant in Somalië) zijn erg beperkt in de hoofdstad. Zo eist ISS in de onderzochte periode slechts twee gewelddadige incidenten op. Naast gewelddaden door terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, AMISOM en onbekende gewapende groepen. Er is ook sprake van gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten die soms burgerdoden eisen. In vergelijking met de vorige verslagperiode is het totaal aantal gewelddadige incidenten gemiddeld echter gedaald. Ook het aantal gewelddadige incidenten waar specifiek burgers slachtoffer van werden (de categorie violence against civilians), is verder gedaald. Het merendeel van deze incidenten zijn gerichte moorden met vuurwapens, meestal op zakenlui, ambtenaren en clanoudsten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie

in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van de economische activiteit en een lichte verbetering van sociale basisdiensten zoals gezondheidszorg en onderwijs. De snelle verstedelijking zorgt voor een boost in de bouwsector. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die geweld en natuurrampen ontvluchten, en waardoor Mogadishu sinds 2018 de dichtstbevolkte stad in Afrika is en voor vele uitdagingen staat. De ontheemden in Mogadishu bevinden zich in een kwetsbare situatie. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. De economie groeit er en er wordt steeds meer geïnvesteerd vanuit de diaspora. De inspanningen van de lokale bevolking en de terugkerende Somaliërs uit de diaspora veranderen de economische scene in Mogadishu. Wat de sociale basisdiensten betreft, dient te worden opgemerkt dat, ondanks de armoede in Mogadishu, de toegang tot basisvoorzieningen zoals elektriciteit, water, riolering, verbeterde huisvesting, onderwijs en gezondheid hoger is in de hoofdstad dan in de rest van het land. Zo telt Mogadishu een zestigtal ziekenhuizen, zowel publieke en privéklinieken, en een negentigtal gezondheidscentra. Voorts zijn er ongeveer 250 basisscholen, 200 middelbare scholen en ongeveer 100 instellingen voor hoger onderwijs te vinden. In november 2018 lanceerde men een project om het technische en beroepsgerichte onderwijs en opleidingen te rehabiliteren in Mogadishu. De toegenomen stabiliteit leidt ertoe dat steeds meer jongeren toetreden tot het basis- en secundair onderwijs. In juni 2019 studeerden voor de eerste keer in bijna 3 decennia tijd studenten af aan de Somali National University in Mogadishu.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, en van artikelen 48/3, 48/48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikelen 17 en 27 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verzoeker citeert artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet en voert hierbij aan dat er geen grondige analyse werd uitgevoerd van de relevante informatie die hij heeft voorgelegd, rekening houdend met zijn specifiek profiel.

Verzoeker voert eerst aan dat hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend op basis van zijn problemen met Al-Shabaab. Wat de "kwalificatie" betreft, wijst hij erop dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten omdat hij werd ontvoerd en ter dood veroordeeld door Al-Shabaab in 2012 omdat hij alcohol verkocht. Hij benadrukt dat zijn relaas wordt bevestigd door verschillende rapporten waarin de intentie van Al-Shabaab om de sharia op te leggen in Somalië wordt bevestigd. Verzoeker meent dat deze bedreigingen een verband houden met een politieke overtuiging in de zin van artikel 48/3, § 4, e), van de Vreemdelingenwet en citeert in dit verband rechtspraak van de Raad. Hij wijst er *in casu* op dat alcohol drinken en dus ook kopen of verkopen verboden is volgens de regels van Al-Shabaab. Hij benadrukt dat Al-Shabaab oproept tot de volledige uitvoering van de sharia en meent dat hij door de verkoop van alcohol geacht wordt in strijd te zijn met de door hen vastgelegde regels en aldus een ander standpunt inneemt over de toepassing van de Koran. Omwille van deze zakelijke activiteit, werd verzoeker ontvoerd, aangehouden en ter dood veroordeeld door Al-Shabaab. Verzoeker benadrukt dat dit vervolgingsdaden betreffen in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker geeft verder een theoretische toelichting over de subsidiaire beschermingsstatus en meent dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet, omdat zal worden aangetoond dat de grieven van de commissaris-generaal onvoldoende zijn om de ernst van de door verzoeker ondergane vrees in vraag te stellen.

Wat de geloofwaardigheid van zijn relaas betreft, benadrukt verzoeker dat de motieven in de bestreden beslissing onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. Hij benadrukt dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken en te staven en dat hem aldus "*het voordeel van de twijfel*" toegekend moet worden. Er zijn voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen.

Wat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen in Duitsland en België betreft, bevestigt verzoeker alle verklaringen die hij in België heeft afgelegd en die de "*exacte reden*" zijn waarom hij Somalië ontvluchtte, alsook de verklaringen die hij in België aflegde over zijn gezin. Hij wenst zich te distantiëren van zijn in Duitsland aangevoerde relaas en licht toe dat hij zich tijdens zijn verblijf in Duitsland in een "*zeer gecompliceerde fase van zijn leven*" bevond, daar hij door de problemen die hij in België aangaf boos was op zijn familie en zijn vrouw en dochter al lang niet meer gezien had. Zijn alcoholproblemen, die in Somalië waren begonnen, verergerden in Duitsland. Zijn mentale toestand werd bovendien verslechterd door zijn "*moeilijke migratiereis (doorreis door Libië, betreurenswaardige opvangomstandigheden in Italië)*" en hij werd niet opgevolgd door een psycholoog. Bovendien wou hij niet praten over zijn alcoholverslaving, omdat hij zich schaamde. Verzoeker citeert hierbij uit informatie waaruit blijkt dat alcoholisten vaak liegen over hun verslaving en benadrukt nog dat hij een moslim is en drinken een zonde is volgens zijn geloof.

Verzoeker licht toe dat: "*Voor bovenstaande redenen, kwam hij opdagen om zijn echte problemen voor te dragen, omdat het zou betekenen dat hij over zijn drankproblemen zou moeten praten.*"

Hij heeft daarom een verhaal verzonnen dat vergelijkbaar is met dat van andere Somaliërs, op aanraden van landgenoten (problemen van aanwerving door Al-Shabaab), alsook een andere familiale context. Tijdens zijn onderhouden in Duitsland maakte verzoeker geen schandaal of iets anders, maar hij bevestigde dat hij regelmatig dronk was en dus niet in staat was om een onderhoud te houden, of te befessen van de gevolgen van zijn leugen."

Verzoeker wijst erop dat, waar de bestreden beslissing stelt dat zijn verklaringen in Duitsland coherent waren, de Duitse autoriteiten verschillende tegenstrijdigheden en incoherenties hebben vastgesteld tussen zijn verklaringen, die een negatieve beslissing rechtvaardigden. Hij benadrukt verder dat hij zijn leugens niet durfde toe te geven bij een confrontatie met deze tegenstrijdigheden omdat hij zich *"overweldigd [voelde] door een gevoel van schaamte en zich instinctief terug[trok] achter de ontkenning."* Hij benadrukt verder dat dit schaamtegevoel hem tevens belette om zijn advocaten in Duitsland en België in te lichten. Hierdoor werd hij nooit op de hoogte gesteld van de noodzaak om op dit punt transparant te zijn, *"in tempore no suspecto"*. Verzoeker geeft aan spijt te hebben van dit gedrag en vraagt om hem dit niet kwalijk te nemen. Hij bevestigt andermaal dat alle verklaringen die hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming heeft afgelegd, correct zijn. Verzoeker wijst hierbij nog op rechtspraak van de Raad waarin werd geoordeeld dat de psychologische toestand van een verzoeker om internationale bescherming de tegenstrijdigheden in hun verklaringen kan rechtvaardigen of verklaren.

Verzoeker stelt tevens dat hij contact zal proberen op te nemen met zijn voormalige sociale assistenten en advocaat in Duitsland om het bewijs te leveren van zijn verslaving en depressie tijdens zijn verblijf aldaar. Hij geeft vervolgens een theoretische toelichting over de samenwerkingsplicht en wijst erop dat de commissaris-generaal de mogelijkheid had om contact op te nemen met de Duitse instanties, zoals het centrum waar verzoeker verbleef, om een grondig onderzoek te doen van zijn psychologische toestand.

Verzoeker besluit dat het geheel van voormelde omstandigheden in aanmerking moet worden genomen en het mogelijk maken te begrijpen wat hem ertoe gebracht heeft verkeerde informatie te verstrekken in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland. Hij vraagt dan ook dat hem het *"voordeel van de twijfel"* wordt toegekend en geeft een korte theoretische toelichting in dit verband. Hij stelt nog dat, hoewel zijn eerdere gedrag te betreuren valt, *"hem niet op geldige wijze [kan] worden verweten dat hij zijn hele asielrelaas in twijfel trekt, wat overigens geloofwaardig en coherent is (zie infra). Verzoeker heeft immers een gedetailleerd relaas gegeven, en op alle precies vragen van het CGVS aangaande zijn activiteit kunnen beantwoorden."*

Verzoeker gaat verder nog in op de *"ongeloofwaardigheid van zijn relaas als zodanig"* en licht hierbij toe als volgt:

"Het CGVS verwijt verzoeker dat hij niet kan uitleggen waarom hij begon te drinken en ook dat hij als zodanig begon te drinken, ondanks de afwezigheid van interne reflectie of drukingsmiddel.

Een dergelijke redenering is volkomen absurd. Het is alsof u aan een roker vraagt waarom hij rookt als hij weet dat hij misschien kanker zal hebben. Het is vaak het resultaat van verschillende factoren, invloeden die leiden tot gevaarlijk gedrag, en dan is het de verslaving die de persoon duwt om door te gaan. In casu, zoals verzoeker het uitgelegd heeft, had hij een goede vriend die hem meerdere keer aanmoedigde om aan het te drinken. Verzoeker kan niet uitleggen wat het doorslaggevende (psychologische) element was, wat vrij geloofwaardig is.

De verzoekende partij kan dus alleen maar vaststellen dat dit argument van het CGVS volledig irrelevant is.

Het CGVS verwijt verzoeker dat hij begon te verkopen

Ook hier is de redenering van het CGRA volkomen absurd. Opnieuw is het alsof je je afvraagt waarom iemand drugs gaat verkopen of stelen in België terwijl hij weet dat het strafbaar is. Hoewel verzoeker een baan had, verdiende hij extra inkomsten door de verkoop van alcohol, waardoor hij zijn eigen consumptie kon financieren, zonder dat hij eventuele gaten in de inkomsten uit zijn werk aan zijn familie hoefde te verantwoorden. De grief van het CGVS moet worden verworpen.

Het CGVS verwijt verzoeker dat hij zijn roepnaam heeft gegeven

Verzoeker begrijpt de verbazing van het CGVS over het feit dat hij zijn bijnaam gebruikte in het kader van zijn illegale activiteiten. Verzoeker is echter van mening dat het CGVS onvoldoende rekening heeft gehouden met de context. Hij begon te verkopen binnen zijn kennissenkring, dus het gebruik van zijn bijnaam kwam spontaan. Daarna was het niet meer echt mogelijk om dit te veranderen. Bovendien hebben andere mensen een vergelijkbare voornaam, zodat deze niet automatisch herkenbaar is met de gebruikte naam alleen.

De grief is als gevolg niet genoeg om zijn relaas als niet geloofwaardig te beschouwen.

Het CGVS verwijt uiteindelijk verzoeker dat hij alcohol aan twee onbekende mannen heeft verkocht

Opnieuw vindt verzoeker de redenering van het CGVS niet helemaal juist. Ook in België worden drugsdealers betrapt door politieagenten in burgerkleding. De zwarte markt en de illegale verkoop brengen ontegenzeggelijk risico's met zich mee die men niet kan vermijden, vooral als men zich niet wil beperken tot twee of drie klanten."

Verzoeker meent verder dat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet dient te worden toegepast. Hij benadrukt dat het feit dat hij in het verleden reeds vervolgd werd leidt tot het vermoeden dat hij in geval van een terugkeer opnieuw zal worden vervolgd. De commissaris-generaal heeft niet aangetoond dat er geen risico meer bestaat dat deze vervolging in geval van terugkeer zich niet opnieuw zal voordoen of dat verzoeker toegang zal hebben tot effectieve bescherming van de autoriteiten.

Verzoeker vraagt, in subsidiaire orde, vervolgens de *"toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de veiligheidssituatie in Mogadishu"* op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat de commissaris-generaal een gedeeltelijke of verkeerde lezing heeft gemaakt van de COI Focus *"Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu"* van Cedoca van 21 april 2020 en de UNHCR *"Position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)"* van mei 2016. Hij voert hierbij eerst aan dat voormeld rapport van UNHCR niet beweert dat Mogadishu *"automatisch een goede vestigingsalternatief"* vormt.

Verzoeker voert verder aan dat, waar de bestreden beslissing stelt dat de politieke en militaire situatie in de stad Mogadishu sinds augustus 2011, met de verdrijving van Al-Shabaab, drastisch gewijzigd is, dit enerzijds niet betekent dat Mogadishu nu een veilige stad is en anderzijds dat Al-Shabaab nog steeds aanslagen pleegt in de stad. Hij citeert in dit verband uit voormelde COI Focus en uit informatie van de VN Veiligheidsraad en EASO (verzoekschrift, stukken 3-4).

Wat het willekeurig karakter van het geweld betreft, stelt verzoeker dat de commissaris-generaal tracht aan te tonen dat het geweld in wezen doelgericht is en niet zo vaak burgers treft, doch zelf erkent dat er geen betrouwbare statistieken over het aantal burgerslachtoffers beschikbaar zijn. Hij voert aan dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld gepleegd door Al-Shabaab ook in de stad Mogadishu als willekeurig kan worden beschouwd en citeert hierbij uit informatie van Amnesty International, de Finnish Immigration Service en Human Rights watch (verzoekschrift, stukken 5-7), waaruit volgens hem blijkt dat burgers vaak het slachtoffer zijn van aanslagen door Al-Shabaab als door de autoriteiten die dergelijke aanslagen bestrijden. Hij benadrukt nog dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing zelf erkent dat het geweld willekeurig en burgers ervan slachtoffers kunnen zijn.

Wat de *"hoge intensiteit van het geweld"* betreft, stelt verzoeker vooreerst dat de rechtspraak waarop de commissaris-generaal zich baseert dateert van minimum drie jaar geleden, hoewel de veiligheidssituatie in Mogadishu fluctueert. Hij verwijst er, onder citering van voormelde COI Focus, nog op dat, zelfs als er sprake is van een daling van het aantal incidenten, het aantal zeer hoog blijft, *"met een totaal van 223 incidenten over een periode van 6 maanden, slechts in Mogadishu!"* Verzoeker verwijst verder naar en citeert uit recente persartikels (verzoekschrift, stukken 8-14 en 17-20) waaruit blijkt dat er nog regelmatig aanslagen met burgerslachtoffers worden gepleegd in Mogadishu. Hij besluit hieruit dat: *"De verwerende partij kan niet zeggen dat deze laatste jaren/maanden de veiligheidssituatie in Mogadishu goed is terwijl de gegevens op basis van welke de verwerende partij de beslissing heeft genomen het tegenovergestelde aanduidt. De bovenstaande aanslagen zijn bovendien zeer waarschijnlijk slechts een deel van het werkelijke aantal incidenten. Zoals herkend door de verwerende partij bestaat er immers geen zeker data over het aantal burgerslachtoffers van Al-Shabaab."* Hij citeert verder uit informatie van UK Home Office, de Danish Immigration Service en BBC (*Ibid.*, stukken 11 en 15-16) waaruit volgens hem blijkt dat de aanslagen toenemen. Hij citeert ook nog uit informatie van de Canada Immigration and Refugee Board waar het toegenomen gevaar voor terugkeerders naar Somalië wordt vastgesteld.

Wat het dagelijkse leven in Mogadishu betreft, meent verzoeker dat de commissaris-generaal opnieuw een bevooroordeelde lezing van *"het verslag"* heeft gedaan. Hij benadrukt dat het dagelijkse leven beïnvloedt wordt door geweld doch ook door de voedselonveiligheid en citeert hierbij uit de voormelde COI Focus en informatie van de Finnish Immigration Service en Amnesty International (*Ibid.*, stukken 5-6). Hij benadrukt nog, onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM, dat deze kwalitatieve criteria even belangrijk zijn als het aantal geweldincidenten of doden.

Verzoeker besluit dat er meerdere bronnen zijn die aantonen dat Mogadishu niet veilig is en citeert uit voormelde COI Focus. Hij stelt hierbij dat: *"Het aantal geweldincidenten fluctueert maar blijft altijd hoog. Zelfs als de aanslagen doelgericht kunnen zijn, zijn er vaak burgers onder de slachtoffers."*

Gezien de aanvallen en de aanslagen van deze vorige maanden, is dus het geweld niet doelgericht omdat dat geweld elke persoon zonder onderscheid kan aanraken (en niet alleen leden van de politie, van het leger of een speciaal populatiegroep)."

Verzoeker meent nog dat hij behoort tot een risicoprofiel als terugkeerder en dit zijn risico om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld verhoogt. Hij verwijst hierbij naar het arrest "*Elgafaji*" en rechtspraak van het EHRM.

Verzoeker besluit dat, hoewel de commissaris-generaal rekening moest houden met alle relevante elementen om zijn beslissing te nemen, hij geen rekening heeft gehouden met alle beschikbare informatie. Hij meent dat hij heeft aangetoond dat de veiligheidssituatie niet goed bestudeerd is en er een heel groot risico bestaat voor burgers in Mogadishu. Hij stelt dan ook dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, b) of c), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande, besluit verzoeker dat de motivering in de bestreden beslissing onvoldoende, inadequaat en incorrect is om een negatieve beslissing te nemen over zijn problemen met Al-Shabaab. Hij meent dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd voor bijkomend onderzoek naar zijn problemen met Al-Shabaab. Hij stelt dat zijn verklaringen als aannemelijk en geloofwaardig moeten worden beschouwd, indien nodig op basis van "*het voordeel van de twijfel*". Rekening houdende met de veiligheidssituatie in Mogadishu, zijn er ook voldoende elementen om zijn reëel risico op ernstige schade in geval van een terugkeer als aannemelijk te beschouwen, aldus verzoeker.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- het "*Situation in Somalia – Report of the Secretary-General*" van de UN Security Council van 21 december 2018 (stuk 3);
- het EASO-rapport "*Somalia: Security situation*" van december 2017 (stuk 4);
- Het rapport "*Somalia - 2019*" van Amnesty International (stuk 5);
- het artikel "*Report on fact-finding mission to Somalia: The situation in Mogadishu is unstable*" van Finish Immigration Service van 7 augustus 2020 (stuk 6);
- het "*World Report 2020 – Somalia*" van Human Rights Watch van 14 januari 2020 (stuk 7);
- het artikel "*Five killed in Mogadishu restaurant suicide attack, say Somali police*" van Al Arabiya van 17 november 2020 (stuk 8);
- het artikel "*Trois morts dans un attentat suicide à Mogadiscio*" van VoaAfrique van 9 september 2020 (stuk 9);
- het artikel "*Several killed in suicide bombing outside mosque in Somalia*" van Aljazeera van 11 september 2020 (stuk 10);
- het artikel "*Mogadishu attack: Somali troops end deadly siege at Elite Hotel*" van BBC van 17 augustus 2020 (stuk 11);
- het artikel "*Somalie: 2 morts dans un attentat*" van AfricaNews van 3 augustus 2020 (stuk 12);
- het artikel "*Tracking conflict worldwide – Somalia July 2020*" van International Crisis Group (stuk 13);
- het artikel "*Mogadiscio frappé par un nouvel attentat aveugle*" van Libération van 29 december 2019 (stuk 14);
- de "*Country policy and information note Somalia (South and Central): Security and humanitarian situation*" van UK Home Office van November 2020 (stuk 15);
- het rapport "*South and Central Somalia: Security situation, forced recruitment, and conditions for returnees*" van The Danish Immigration Service van juli 2020 (stuk 16);
- het artikel "*Gulf of Aden Security Review*" van Critical Threats van 20 november 2020 (stuk 17);
- het artikel "*Somalia: IED blast reported in Mogadishu's Abdi Aziz district November 28*" van GardaWorld van 28 november 2020 (stuk 18);
- het artikel "*Somalia: Emerging reports of explosion in Mogadishu November 27*" van GardaWorld van 27 november 2020 (stuk 19);
- het artikel "*Reports of explosion and gunfire in Mogadishu November 18*" van GardaWorld van 18 november 2020 (stuk 20);
- een e-mail van verzoekers advocaat aan zijn advocaat in Duitsland van 1 december 2020 (stuk 21).

2.1.3. In een aanvullende nota van 22 februari 2021 brengt de commissaris-generaal de COI Focus "*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van Cedoca van 27 december 2020 ter kennis.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, en een theoretische toelichting over een aantal van deze bepalingen, laat op zich niet toe om vast te stellen dat hij nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat hij zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het bevestigen van zijn verklaringen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in België en het volharden in de geloofwaardigheid ervan, het poneren van loutere beweringen en het op algemene wijze bekritisieren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij slaagt er evenwel niet in om de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing te weerleggen, noch in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker stelt zijn verklaringen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in België te bevestigen en afstand te willen doen van de verklaringen die hij aflegde in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland, waarbij hij aanvoert dat hij zich in Duitsland in een moeilijke periode bevond, zijn psychologische toestand er verslechterd was en hij zich schaamde om er over zijn alcoholproblemen te praten. De Raad wijst er echter vooreerst op dat dit blote *post-factum* verklaringen betreffen in hoofde van verzoeker. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde hij immers louter dat hij dronken was tijdens het interview in Duitsland en niet meer wist of hij er over zijn alcoholproblemen had gesproken, waarbij hij geen melding maakte van zijn thans beweerde slechte psychologische toestand of gevoelens van schaamte ten tijde van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 5-6, 21). Indien hij omwille van deze redenen valse verklaringen zou hebben afgelegd in Duitsland kon van verzoeker redelijkerwijs worden verwacht dat hij dit zo zou vermelden tijdens het persoonlijk onderhoud. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker op heden geen bewijzen neerlegt ter staving van zijn vermeende slechte psychologische toestand of alcoholverslaving ten tijde van de behandeling van zijn verzoek in Duitsland. Waar hij in het verzoekschrift wijst op de samenwerkingsplicht en de mogelijkheid voor de commissaris-generaal om contact op te nemen met de Duitse autoriteiten om zijn psychologische toestand verder te onderzoeken, wijst de Raad erop dat het niet aan de commissaris-generaal toekomt om zelf de lacunes in verzoekers bewijsvoering op te vullen. Dit geldt temeer nu uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal verzoekers dossier in Duitsland heeft opgevraagd en uit de weergave van het interview dat daar werd afgenomen niet blijkt dat verzoeker tijdens dit interview melding maakte van enige psychologische problemen of zijn beweerde dronkenschap, noch blijkt uit het verloop van het interview dat verzoeker dergelijke problemen zou hebben (Landeninformatie, stuk 7, nr. 1). De bewering dat er tegenstrijdigheden en incoherenties zouden zijn vastgesteld in zijn verklaringen tijdens dit interview volstaat niet om aan tonen dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om er de relevante elementen van zijn verzoek om internationale bescherming op een correcte en waarheidsgetrouwe wijze uiteen te zetten. Bovendien benadrukt de Raad dat verzoekers beweerde psychologische problemen, alcoholverslaving of schaamtegevoelens geen afdoende verklaring kunnen vormen waarom verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland onjuiste informatie zou poneren over zijn identiteit, levensomstandigheden en relaas, zoals hij thans beweert. Indien verzoeker daadwerkelijk meent dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst omwille van de in België aangevoerde problemen met Al-Shabaab, zijnde zijn arrestatie en terdoodveroordeling omdat hij alcohol verkocht, kan van hem redelijkerwijze worden verwacht dat hij de Duitse instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw asielaanvraag uiteen te zetten. Aan het feit dat verzoeker zich wendt tot de Duitse autoriteiten teneinde er internationale bescherming te bekomen is voorts inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan hij bescherming vraagt. Daarenboven geschiedt de behandeling van een verzoek om internationale bescherming in vertrouwen. Dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn geweest van de noodzaak om transparant te zijn over de relevante elementen van zijn verzoek omdat hij nooit zijn advocaten op de hoogte bracht van zijn psychologische toestand en schaamtegevoelens betreft andermaal een loutere bewering in zijn hoofde.

De Raad merkt op dat uit de beschikbare informatie blijkt dat verzoeker bij aanvang van zijn interview in Duitsland werd gewezen op de medewerkingsplicht in zijn hoofde en werd geadviseerd om de waarheid te vertellen (*Ibid.*, p. 1). Dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland beweerdelijk valse verklaringen zou hebben afgelegd over zijn vervolgingsvrees ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de thans door hem aangevoerde problemen met Al-Shabaab. De loutere verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat personen met een alcoholverslaving vaak liegen kan geen afbreuk doen aan deze vaststellingen.

Verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, dan ook op geen enkele wijze aan dat zijn mentale toestand ten tijde van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland een verklaring of een verschoning kan vormen voor de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming in België en Duitsland. Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking. Ieder verzoek om internationale bescherming wordt overigens individueel, op de eigen merites beoordeeld.

Gelet op hetgeen voorafgaat is de Raad van oordeel dat het verweer in zijn verzoekschrift geen afbreuk doet aan de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing dat verzoekers algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de beweerdde problemen met Al-Shabaab in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in België ondermijnd worden door zijn tegenstrijdige verklaringen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland.

Bovendien oordeelde de bestreden beslissing terecht dat verzoeker middels zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud evenmin de aangevoerde problemen met Al-Shabaab aannemelijk kan maken.

Verzoeker herhaalt zijn verklaringen dat hij begon te drinken doordat hij werd aangemoedigd door een vriend en acht het geloofwaardig dat hij niet kan uitleggen wat het doorslaggevend (psychologische) element was om ermee te beginnen. De Raad merkt echter op dat, gezien verzoeker in zijn verzoekschrift zelf lijkt aan te geven dat het feit dat iemand begint te drinken vaak het resultaat is van verschillende factoren en invloeden, van hem redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij op een gedetailleerde en doorleefde wijze kan toelichten waarom hij begon met drinken, ondanks het feit dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij op de hoogte was dat alcohol verboden was in Somalië en werd afgekeurd door zijn religie (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 17). De bestreden beslissing oordeelde aldus terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker enkel kan verklaren dat hij begon te drinken op aanmoediging van een vriend, zonder dat hij hierbij melding maakt van enige verdere reflectie of drukingsmiddelen in zijn hoofd. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert is deze vaststelling wel relevant ter beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn relaas, gezien verzoekers vermeende alcoholgebruik de kern vormt van zijn vermeende problemen met Al-Shabaab in Somalië.

Bovendien motiveerde de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zonder duidelijke reden alcohol begon te verkopen, terwijl dit verboden is in Somalië. Waar hij thans in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij alcohol begon te verkopen omdat hij zo zijn eigen alcoholconsumptie kon financieren, merkt de Raad op dat dit verweer een blote *post-factum* verklaring betreft. Deze bewering klemmt bovendien met zijn verklaringen dat hij in 2012 stopte met werken samen met zijn vader, zijnde in de constructie van huizen en schilderen, omdat hij toen begon met het verkopen van alcohol (*Ibid.*, p. 9). Het is niet aannemelijk dat verzoeker, indien hij werkelijk extra inkomsten zou willen verwerven voor zijn eigen alcoholconsumptie door de verkoop van alcohol, dan wel zou stoppen met werken bij zijn vader en hierdoor een deel van zijn inkomsten zou verliezen. Verzoekers verweer op dit punt is dan ook niet aannemelijk en kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker aanvoert dat er ook in België mensen strafbare daden plegen en betrappt worden door politie in burgerkleding en illegale verkoop onvermijdelijk risico's met zich meebrengt die men niet kan vermijden, is de Raad van oordeel dat dergelijke vergelijking niet relevant is. In de Somalische context, uit verzoekers verklaringen en de beschikbare landeninformatie (Landeninformatie, stuk 7, nr. 4), blijkt dat het verkopen van alcohol kan leiden tot arrestatie en terdoodveroordeling door de terreurgroepering Al-Shabaab. Dergelijk verweer doet aldus geen afbreuk aan de pertinente en correcte vaststelling in de bestreden beslissing dat het in dergelijke context niet aannemelijk is dat verzoeker zonder duidelijke verklaring te geven hiervoor verklaart te zijn begonnen met het verkopen van alcohol, zijn bijnaam hierbij te hebben gebruikt en alcohol zou hebben verkocht aan twee onbekende klanten, gelet op de ernstige risico's die hiermee gepaard gaan. Waar verzoeker nog aanvoert dat hij zijn bijnaam gebruikte omdat hij eerst begon te verkopen binnen zijn kennissenkring en er nog mensen een vergelijkbare voornaam hebben, merkt de Raad op dat dit verweer te lichtvoetig is om afbreuk te doen aan de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat verzoeker onder zijn eigen bijnaam alcohol zou verkopen, gelet op de hiermee gepaard gaande risico's.

De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“U verklaarde uw herkomstland te zijn ontvlucht vanwege vervolging door Al Shabaab omdat u in Mogadishu alcohol verkocht, wat in Somalië verboden is, en waarvoor Al Shabaab u de doodstraf heeft opgelegd.

Uit uw verklaringen blijkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u door Al Shabaab vervolgd zou worden omwille van uw activiteiten met het verkopen van alcohol.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd door de grove verschillen en lacunes met uw verklaringen die u bij de Duitse asielinstanties aflegde tijdens uw asielprocedure aldaar tussen 03 september 2014 en 16 februari 2018.

Uit de gegevens van uw Duitse asioldossier (met nummer (...)), blijkt ten eerste dat de kern van uw asielrelaas dat u heeft verteld in Duitsland frappant verschillend is van uw relaas bij de Belgische asielinstanties. In Duitsland verklaarde u dat u werkte als autowasser toen u werd benaderd door Al Shabaab leden op 21 november 2011. U werd samen met drie andere jongens, waarmee u die dag samen aan het werken was, meegenomen door Al Shabaab militieleden en geblinddoekt met een pick-up weggebracht naar een trainingskamp in een bebost gebied op 40 minuten buiten Mogadishu. Daar werd u vervolgens 9 dagen vastgehouden (gehoorverslag Duitsland op 20/09/2016, p. 2). In het trainingskamp van Al Shabaab werd er gepredikt dat u voor Al Shabaab zou moeten strijden, en indien u het trainingskamp zou verlaten, zou u worden vervolgd en gedood. U maakte duidelijk aan Al Shabaab dat u niet voor hen wou strijden, en u besloot te vluchten. Zodra u de kans zag, rende u weg. Toen u aan een weg aankwam, hield u een auto tegen waarmee u terugreed naar Mogadishu. Terug in Mogadishu vertelde u uw moeder wat er was gebeurd. Daarop zei uw moeder dat u beter binnen kon blijven. Toen u in de buurt van uw huis was, kwamen twee mannen naar u thuis en vroegen waar uw was. Uw moeder zei dat ze het niet wist. Hierna raadde uw moeder u aan om bij een vriend te overnachten. Toen u onderweg was met de taxi naar uw vriend, werd uw taxi beschoten. De chauffeur was dood, en u had verwondingen, maar ging niet naar een arts. U was in schok. U hebt uw de wonde op uw hoofd toegedekt met een sjaal, en bent te voet naar uw vriend verder gegaan (gehoorverslag Duitsland p. 3). Uiteindelijk verliet u Mogadishu op 1 januari 2013 (gehoorverslag Duitsland p. 4).

Het bovenstaande verhaal dat u in Duitsland vertelde, verschilt op manifeeste wijze van het verhaal dat u op het CGVS hebt verteld. Zo is ten eerste de aanleiding van uw problemen met Al Shabaab compleet verschillend. Zo verklaart u op het CGVS dat u door Al Shabaab werd ontvoerd omdat u zogenaamd alcohol aan hen had proberen verkopen (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, hierna NPO, p. 15). In Duitsland hebt u echter met geen woord gerept over uw vermeende alcohol verbruik, noch dat u alcohol verkocht, laat staan dat Al Shabaab u had ontvoerd omdat u had geprobeerd hen alcohol te verkopen. Ten tweede situeert u de problemen met Al Shabaab in Duitsland in een heel andere periode dan de alcoholproblemen en de ontvoering door Al Shabaab op het CGVS. In Duitsland verklaarde u immers dat Al Shabaab u ontvoerde op 21 november 2011 (gehoorverslag Duitsland p. 2), terwijl u op het CGVS verklaarde dat u door Al Shabaab werd meegenomen in april 2012 (NPO p. 14). Niet alleen is de tijdssituering van uw problemen met Al Shabaab compleet anders, ze is op het CGVS ook uiterst vaag. U kan enkel aangeven dat uw alcoholproblemen begonnen in 2012, en u weet niet zeker of het de 1e, 2e of de 3e maand was (NPO p. 14,16). Over uw arrestatie door Al Shabaab verklaart u op het CGVS dat het "op een nacht was", maar ook daar geeft u geen preciezere tijdsaanduiding (NPO p. 14). Hoewel het op zich geen vereiste is om de exacte datum van de Al Shabaab arrestatie te herinneren, en hoewel het herinneren van precieze data over tijd wel wat moeilijker wordt, is het uiterst opmerkelijk dat u enerzijds in Duitsland wel een precieze datum kon aangeven – die overigens heel ver uiteen ligt met uw tijdssituering op het CGVS - en anderzijds dat u wel nog precies weet dat u 9 dagen in het Al Shabaab kamp zou hebben verbleven. Overigens, wat betreft uw verklaringen over uw verblijf in het Al Shabaab-kamp zijn de tegenstrijdigheden ook hier zo opmerkelijk, dat ze verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen. Zo verklaart u in Duitsland dat u in het Al Shabaab kamp werd vastgehouden samen met andere gevangenen en dat jullie werden voorbereid om strijders te worden voor Al Shabaab (gehoorverslag Duitsland p. 3). Op het CGVS vertelt u echter niets over deze poging tot gedwongen rekrutering. Echter, verklaart u dat u in het Al Shabaab bastion werd veroordeeld tot de dood om dat u alcohol had proberen te verkopen (NPO p. 15).

Het is weinig aannemelijk dat, indien de ter door veroordeling door Al Shabaab werkelijk had plaatsgevonden, u hierover niets zou verteld hebben bij de Duitse asielinstanties. Dit is namelijk een cruciaal onderdeel van uw beweerde vervolging. Het feit dat u dit tijdens uw interview in Duitsland dan ook niet vermeldde, ondergraaft verder de geloofwaardigheid ervan. Tot slot is ook de nasleep van uw vermeende vlucht uit het Al Shabaab-kamp totaal verschillend in uw verklaringen voor de Duitse asielinstanties en op het CGVS. Zo vertelde u in Duitsland dat u na uw ontsnapping uit het Al Shabaab kamp, terug zou zijn gegaan naar uw familie in Mogadishu, waar Al Shabaab u vervolgens meerdere malen bij u thuis kwam zoeken, en u zelfs zouden beschoten hebben in een taxi.

Op het CGVS vertelt u daarentegen dat u rechtstreeks van het Al Shabaab-kamp naar Bal'ad vluchtte, en vervolgens via Beledweyne naar Goldogob waar u heil zocht bij uw oom A. en keerde u niet meer terug naar Mogadishu (NPO p. 15, 20). Bovenstaande veelvuldige en frappante tegenstrijdigheden betreffende de kern van uw asielrelaas ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt bovendien verder ernstig aangetast door de immer wisselende verklaringen die u aflegt in verband met uw persoonlijke achtergrond. Immers, is niet alleen de kern van uw asielrelaas verschillend ten opzicht van uw verklaringen in Duitsland, ook uw verklaringen met betrekking tot uw persoonsgegevens, uw beroep in Somalië en uw familie komen niet overeen met de informatie die u bij de Belgische asielinstanties vertelde.

Ten eerste is het ten minste opmerkelijk te noemen dat u in Duitsland een andere naam hebt opgegeven, namelijk A.S.A., terwijl u voor de Belgische asielinstanties gekend bent als A.M.A. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) en het CGVS verklaart u hierover dat A.s. uw roepnaam is in Somalië, dat vrienden en familie u zo noemen, en dat de twee namen A.s. en A. voor u hetzelfde zijn (NPO p. 6). Dit verklaart echter niet waarom u zich bij de Duitse asielinstanties dan ook niet onder uw officiële naam zou identificeren en lijkt eerder op een doelbewuste misleiding van de respectievelijke asielinstanties. Bovendien legt u ook geen enkel document neer ter staving van uw identiteit.

Ten tweede, legde u in Duitsland andere verklaringen af over uw beroep. Zo verklaarde u in Duitsland dat u de kost won met het wassen van auto's, waarmee u ongeveer 10\$ per dag verdiende. U vertelde er dat uw familie arm was en u en uw vader het gezin onderhielden, waarbij uw vader water verkocht van een kar, en uzelf auto's poetste (gehoorverslag Duitsland, p. 2). Op het CGVS verklaarde u echter dat u water verkocht van een handkar, uw vader hielp in constructie, met het schilderen en renoveren van huizen, en tot slot ook alcohol begon te verkopen. Daarnaast verklaarde u geen andere inkomensbronnen te hebben (NPO p. 9-10). Wanneer u op het CGVS expliciet wordt gevraagd of u ooit auto's waste, antwoordde u stellig dat u nooit auto's hebt gewassen, en dat het in Duitsland misschien werd misbegrepen met het water dat u verkocht van een handkar (NPO p. 10). Deze verklaring overtuigt allerm minst, temeer het volledige gehoorverslag in Duitsland na afloop nog eens volledig aan u werd voorgelezen, en u dus ruimschoots de kans kreeg om dit mogelijk misverstand te corrigeren. Bovendien vermeldde u in Duitsland zowel het water verkopen, als het wassen van auto's. Dat de twee beroepen alsnog zouden verward worden, is dan ook weinig waarschijnlijk.

Ten derde zijn ook uw verklaringen over uw familie niet consistent. Voor de Duitse asielinstanties verklaarde u nog contact te hebben met uw familie zeven maanden voor het interview van 20 september 2016 (gehoorverslag Duitsland p. 4). Dat wil zeggen, dat u in februari 2016 dus nog contact hebt gehad met uw familie. Op het CGVS verklaarde u echter dat u laatst contact had met uw familie in 2015, en dat u ze niet meer contacteerde sinds u het nieuws hoorde dat uw moeder en dochter waren overleden (NPO p. 10, 13). In Duitsland verklaarde u bovendien dat uw moeder, dochter en broer werden doodgeschoten door Al Shabaab (gehoorverslag Duitsland p. 4), terwijl u op het CGVS verklaarde dat al uw broers en zussen nog in leven zijn, en dat enkel uw dochter S.A.M. en uw moeder zijn overleden (NPO p. 11, 13). Tot slot verklaarde u in Duitsland dat de rest van uw familie na de dood van uw moeder naar Kenia vluchtte in 2015, terwijl u op het CGVS verklaart dat u niet weet waar uw broers en zussen zijn momenteel omdat u geen contact met hen heeft, maar dat ze laatst volgens uw weten in Mogadishu verbleven (NPO P. 13). Wanneer u door de protection officer expliciet wordt gevraagd of iemand van uw familie ooit naar Kenia ging, antwoordt u bovendien ontkennend (NPO p. 22).

Bovenstaande aspecten zoals uw naam, beroep, en familie behoren tot de elementaire persoonlijke informatie, waarover ten minste kan verwacht worden dat u er consistente verklaringen over aflegt, zelfs al zitten er enkele jaren tussen de beide verklaringen. Het feit dat u ook hierin tekort schiet, doet dan ook verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u uitdrukkelijk gevraagd of er zaken zouden verschillen van uw verklaringen in Duitsland (NPO p. 5). Hierop antwoordde u enkel u zich niets meer herinnert over uw interview in Duitsland omdat u tijdens het interview in Duitsland dronken zou geweest zijn. U zegt vervolgens dat u denkt daar uw problemen niet goed te hebben uitgelegd, en dat ze opschreven dat u gearresteerd werd door Al Shabaab (NPO p. 5-6). Deze verklaring, dat u tijdens het interview in Duitsland dronken zou geweest zijn, wordt niet geloofwaardig beschouwd en kan niet als verschoningsgrond worden aanvaard voor de tegenstrijdigheden inzake uw asielrelaas en uw persoonlijke achtergrond.

Zo werd u aan het begin van het interview in Duitsland uitdrukkelijk gevraagd of u zich in een gezonde staat voelde om het interview af te leggen, waarop u bevestigend antwoordde (gehoorverslag Duitsland p. 1). Bovendien werd ook nergens in het verdere gehoorverslag van Duitsland nota gemaakt, dat u zou uitschijnen onder invloed te zijn. Om achteraf dan ook gemakshalve te beweren dat u tijdens dat volledige interview dronken was en zich er niets meer van herinnert is dan ook niet aannemelijk. Het kan dan ook verwacht worden dat u zowel in Duitsland als in België consistente verklaringen aflegt over de kern van uw asielrelaas, en uw persoonlijke achtergrond. Wanneer u op het CGVS geconfronteerd wordt met de verschillen in uw verhaal in Duitsland en uw verhaal op het CGVS, met name dat u in Duitsland met geen woord hebt gerept over uw zogenaamde alcohol problemen die de kern van uw relaas uitmaken, antwoordt u dat u niet weet of u die dag over alcohol praatte. En dat u veronderstelt dat het omwille van uw alcoholproblemen is dat u niet slaagde in dat interview (NPO p. 21). Dit is echter geen verklaring die de manifeste tegenstrijdigheden kan verschonen. De tegenstrijdigheden raken immers de kern van uw asielrelaas en persoonlijke achtergrond.

Bovenstaande tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen in Duitsland en België doen op fundamentele wijze afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw vermeende vervolging door Al Shabaab. Daarnaast dient er op gewezen te worden dat u voor het CGVS geen geloofwaardige verklaringen aflegde met betrekking tot de alcoholverkoop in Mogadishu, die de beweerde aanleiding was voor de vervolging door Al Shabaab.

Zo kon u niet aannemelijk maken dat u werkelijk alcohol hebt verkocht in Mogadishu in de periode februari 2012 tot april 2012. Ten eerste maakte u niet concreet hoe u met het hele alcoholgebeuren in contact zou zijn gekomen, met name de reden waarom u alcohol begon te drinken en te verkopen. U verklaarde hierover dat u voor het eerst met alcohol in contact kwam in 2012, maar u weet niet zeker of het de 2e of de 3e maand was. Een vriend en buurman die u leerde kennen nadat u terug naar Mogadishu was verhuisd, verkocht alcohol en moedigde u verschillende keren aan om het te drinken. Daarna vroeg hij u ook om het te verkopen (NPO p. 16). Gevraagd wat de reden was waarom u alcohol begon te drinken, verklaart u dat u niet weet waarom, maar dat het werd aangeraden door uw vriend, en dat u uiteindelijk het begon te drinken. U noemt uw vriend de reden waarom u begon te drinken (NPO p. 17). Het is bijzonder merkwaardig dat u niet kan aangeven welke redenering er door u heen ging om alcohol te beginnen drinken, naast het feit dat "uw vriend u aanmoedigde". U was immers maar al te goed op de hoogte dat alcohol gebruik verboden was (NPO p. 17). Dat u dus zomaar zou beginnen met deze verboden en strafbare activiteit, gewoon omdat uw vriend dit aanraadde, zonder enige interne reflectie of zonder een of ander drukingsmiddel of externe context, komt dan ook weinig doorleefd over.

Ten tweede is weinig aannemelijk dat u naast het eigen gebruik van alcohol ook nog eens alcohol bent gaan verkopen. U verklaart zelf dat het verboden is in Somalië, dat het niet toegestaan wordt volgens de religie (NPO p. 17), dat de politie je kan arresteren, je een conflict kan hebben met jouw familie en dat Al Shabaab je zal doden (NPO p. 18). Dat u überhaupt met deze risicovolle en illegale activiteit zou zijn begonnen, is weinig geloofwaardig, temeer u immers goed op de hoogte was dat deze beroepsactiviteit verboden is. Er kan immers verwacht worden dat u verder op een legale manier in een inkomen voorziet. U verdiende namelijk eerder de kost door het verkopen van water, en het renoveren en schilderen van huizen met uw vader. Dat u zomaar zou overschakelen naar deze illegale inkomensbron, zonder duidelijke reden, en hiermee (naast uw leven) uw relatie met uw familie op het spel zet, is dan ook weinig aannemelijk.

Daarnaast moet worden opgemerkt, dat iemand die werkelijk in deze illegale branche gewerkt zou hebben, u ten minste voorzigtiger zou handelen, wetende welke zware gevolgen eraan kunnen vasthangen als u betrapt wordt en dat Al Shabaab de doodstraf uitspreekt voor alcoholgebruik (NPO p. 19). Uw werkwijze als alcoholverkoper beschrijft u als volgt: "Hij [uw vriend D.Y.A.] ging met me mee de eerste 3-4 dagen. De klanten kenden hem, ze spraken met hem als ze hem zagen en we verkochten aan hen. Na 3 dagen zei hij, 'nu kan je op jezelf gaan, de klanten kennen je nu'. Vanavond als ik 3 flessen heb, eerst verstop ik de flessen op een plaats. Dan als ik niets bij me heb, wandel ik rond, dan word ik door iemand gevraagd of ik alcohol heb. Dan vraag ik, 'welke soort wil je arak of gindrey?' (...). Dan gaan we akkoord over het geld. Als we akkoord gaan, vraag ik om daar te wachten, als het op een centrale plaats was, met veel licht, dan wacht ik om op een donkere plaats te wachten. Dan ga ik weg om de alcohol te halen (...) Dat is hoe ik verkocht. (NPO p. 18). Gevraagd wie uw klanten waren, antwoordde u "ik weet niet de namen, de clans van de klanten, ik ken ze enkel van hun gezicht. Als ze me zagen, riepen ze mijn naam A.s." (NPO p. 18). Het is opmerkelijk dat uw klanten u kennen onder uw naam 'A.s.', een naam waarover u verklaard hebt dat het uw roepnaam is, en familie en vrienden u hieronder kennen (NPO p. 6).

Het is weinig logisch en zelfs risicovol dat u voor het verkopen van een illegaal middel zoals alcohol, geen schuilnaam zou gebruiken. Door uw eigen roepnaam te gebruiken, waaronder al uw vrienden en familie u kennen, bent u namelijk heel makkelijk te identificeren en creëert u extra risico's. Ten tweede verklaart u dat u dan wel niet de namen en clans van uw klanten kent, maar hen kent van hun gezicht (NPO p. 18). Het is dan ook uiterst opvallend dat wanneer u door twee mannen wordt benaderd voor alcohol, die niet uw gebruikelijke klanten zijn, en waarover later zou blijken dat ze Al Shabaab leden zijn, dat u zonder verpinken bevestigt dat u alcohol verkoopt en het voor hen gaat halen (NPO p. 15). Er kan verwacht worden, indien u werkelijk in de branche zat van illegale alcoholverkoop, dat u voorzichtiger zou omgaan met aan wie u alcohol verkoopt, dat u weet wie uw klanten zijn, en ten minste twee keer nadenkt voor u zomaar aan eender wie uw smokkelwaar bovenhaalt. Dat u dit niet hebt gedaan getuigt van een groot gebrek aan doorleefdheid, en tast verder de geloofwaardigheid aan van uw relaas.

Uit voorgaande kan worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u werkelijk in Mogadishu alcohol hebt verkocht, laat staan dat u aannemelijk maakte dat u hierdoor gearresteerd en veroordeeld werd door Al Shabaab."

Verzoeker moet de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel. Immers, de commissaris-generaal heeft verzoekers voorgehouden vervolging, zijn beweerde ondergane ernstige schade en de ingeroepen bedreigingen terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In casu dient vastgesteld dat verzoeker verklaart afkomstig te zijn van Mogadishu, zodat zijn nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie in Mogadishu dient beoordeeld te worden.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de

Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, ter kennis gebracht door de commissaris-generaal en bijgebracht door verzoeker in het verzoekschrift, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al-Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Ook het EHRM heeft in het arrest van 5 september 2013 in de zaak nr. X (*K.A.B. t. Zweden*) geoordeeld dat de veiligheidssituatie in Mogadishu is verbeterd sinds 2011, dan wel het begin van 2012.

Het Hof stelde op basis van de beschikbare landeninformatie vast dat de situatie op dat moment in Mogadishu niet van dien aard is dat een ieder die aanwezig is in de stad een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Bovendien bevestigde het EHRM dit standpunt in zijn arrest van 10 september 2015 in zaak nr. 4601/14 (*R.H. t. Zweden*). In paragraaf 67 wordt overwogen dat de beschikbare bronnen niet laten zien dat de situatie in Mogadishu is verslechterd sinds september 2013. Verzoeker kan worden bijgetreden in zoverre hij aanvoert dat deze rechtspraak niet langer een beoordeling van de huidige situatie betreft. De Raad stelt echter vast dat ook de meest recente informatie de stelling van het EHRM ondersteunt.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat de door verzoeker toegevoegde informatie (verzoekschrift, stukken 3-20), in zoverre deze betrekking heeft op de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu, dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu is gebaseerd.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat hij als terugkeerder een groter risico loopt om het slachtoffer te worden van het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt, merkt de Raad nogmaals op dat uit verzoekers verklaringen kan blijken dat hij in Mogadishu geboren werd en minstens vanaf 2008 tot aan zijn vertrek uit Somalië in april 2012 in Mogadishu heeft verbleven. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker, zelfs indien rekening wordt gehouden met het feit dat hij Mogadishu al enige tijd verlaten heeft, voldoende bekend is met de stad om er gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten en hij aldus geen groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers uit zijn regio van herkomst.

Hij voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP